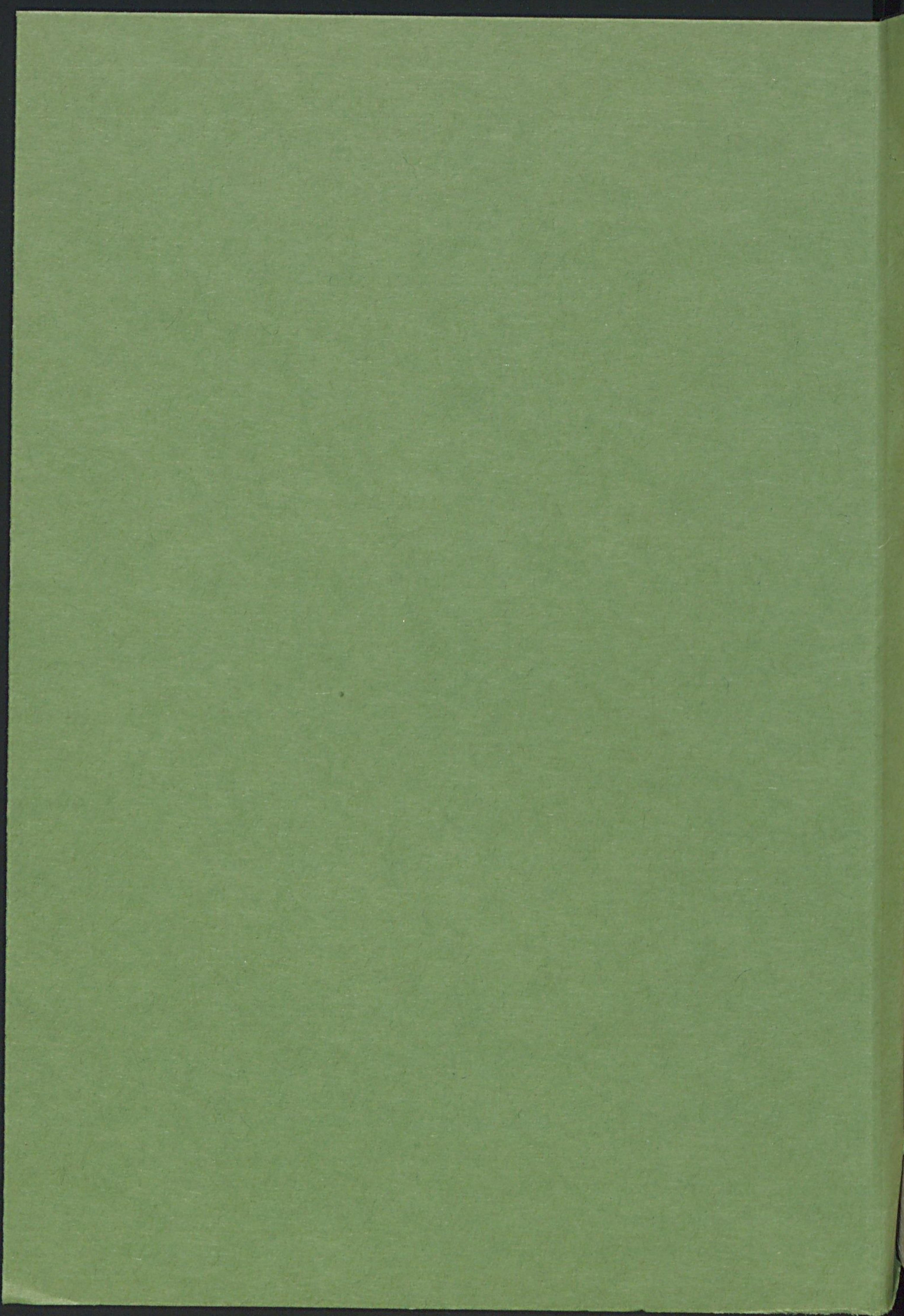

05

A

197

92

C. D.

DISSERTATIO POLITICA

VULGATIORA QUÆDAM,

TUM FORMANDI PRINCIPIS INDOLEM

TUM STABILIENTI PRINCIPATUS, TRA-

CTANS FUNDAMENTA

PRÆSIDE

M. JOH. MICHAELE Strausseni

Fac. Phil. Adj. & p. t. Decano

Publicè ad ventilandum proposita

à

CONRADO Strausseni.

A. & R.

In Auditorio Majori ad d. 17. Septembris hor. antemerid.

WITTEBERGÆ,

Typis JOHANNIS RÖHNERI, Academ. Typogr.

Anno M. DC. LX.

gr

M

C. D.

DISSERTATIO POLITICA
VITAE GATTIORA QUAEDAM
IN FORMAM PRINCIPIS INDOLEM
TUM STABILITATEM PRINCIPATUS, TRA
CTANS FUNDAMENTA

PRAEFATIO
M. JOH. MICHAELIS GRONOVII
FAC. PHIL. ADJ. & P. R. DECANO

CONRADO GRONOVII

791 A 50

C. D.
PRÆFATIO.

Solent rerum politicarum periti, uti
magnificare cum primis suam doctrinam &
anteferre ceteris: Ita eorum, qui illi incum-
bunt officia, distinguere cautius & quasdam
veluti habere sectas. Qui originem Rerum-
publ. & varias earundem species, cum quid in quaq; liceat im-
punè, tantummodò tractant, eosdem scholastica magis guber-
nandi arti accensent, & digna quidem, quæ rebus adhibeatur
aliquandò, modò excolatur. Cæterorum qui latius progredi-
untur, imperiorum seriem ex subditorum habitu & usurpatâ
sæpius imperandi ratione præ primis edocti, agiliorem putave-
re indolem & promptam ubiq; ad subeunda Reipubl. munia.
Non quod illorum minus necessariam aut scrupulosam existi-
ment Philosophiam; sed quod illustrem peraq;: inesse tamen
huic tanquam fundamentum & addiscendam prius suade-
ant. Mibi etiam de dando quodam profectuum experimento
cogitanti nuper, posteriorem tractandi, obvenit occasio. Sed
quoniam arduum perindè noverim, utrâ proficere velis; sive
quod non suffecturum altioribus, difficultas operis excusabit.
Temeritatis est implicari majoribus quàm quæ expedire pos-
sis; at verò ignavia etiam testis meticulosus animus creditur,
qui in iis facere periculum nolit, in quibus dissipere quandoq;
pro prudentiâ cedit. Igitur non attingenti accuratius omnia,
dabit benevolè veniam. Lector, & si quæ imprudentius succes-
sere in stylum, emendabit potius, quàm censebit.

Continet educandi principis artem.

I. Princeps pietati sit deditus.

Ratio 1. A necessitate.

Buchn. disf. acad. 12.

II. Ab utilitate.

Clapmar. 2.

arcan. 9.

Lipsius lib. 1.

mon. pol. c. 3.

Arist. 5. pol.

II. Literis erudiatur.

Ratio Ab utilitate quam studium liberalium artium secum fert Schönborn.

l. 2. pol. c. 32.

Buchnerus disf. acad. vol. 1.

p. 444.

Cunaeus orat. p. 110.

Tac. 4. A. 33.

Cominaus 10. hist.

II. A remotione contrarii.

§. 1. Agitantem igitur de formandâ Principis indole idonea, pietati prius jussero deditum & erga DEUM venerationi. Præterq; enim quod virtutum non obstetrix sedula tantum sed fidelissima custos sit, ut nec ullam honesti speciem aut possit concipere aut continere animus, nisi ad disciplinam ac pietatem subactus probè: Quam plurimum etiam emolumentum ad defatigandam plebem supersticiosâ reverentiæ opinione, confert. Verentis enim Dei majestatem colunt magnitudinem subditi. Evulgato quasi certo inter eos experimento, esse quantum propiorem Deo pietate Principem, tantò quoq; feliciorum. Sed & securitati Principis consultum puto. Quî enim aspernantes crediderim potentiam Regis aut ituros in partes? Utroq; superum oberit cultus, quorum contra niti auctoritati tam irritum esset quàm blasphemum.

§. 2. Sat pietate ita imbuto Principi usurpanda eruditio est. At quâ ratione plurimi prudentum incertum ac dubium putavere. Compertum equidem literarum scientiâ mortalium mitigari cum primis indolem & reddi mansuetâ. Præterea quæ malè facta sunt ex literis addisci. Non tam protervæ malitiæ Regem futurum, qui excedendi sciverit impetum, modum non norit. Verlari ob oculos facinora & quâ coercendus poenâ ideò conscientiam testari. Et dici vix poterit quantum naturas incendat egregias, quæ de nominis celebritate concipitur æmulatio. Quo accuratius enim laudantur & commendantur viri magni, eò magis & excitantur alii ad virtutes eorum sequendas & imitandas. Hoc verò apprimè habent utile bonarum artium studia, quod omnis exempli documenta in illustri posita præbeant intueri, undè haud tantum quod imiteris, capias; sed aliorum quoq; eventis docearis. Sunt tamen qui Principem effoeminari literis & fieri mollem dicunt. Ut & vitæ eundem & rebus gerendis esse natum, non scholæ. Quin reddi potius callidos malè factaq; simulandi promptos, quàm bonos & rationis sanæ præscriptis ideò magis obtemperantes. Nam ex se esse perspicuam & salutarem eru-

erudiendi artem, iis præsertim qui cætera boni sunt. Malis ad nefaria esse emolumento. At literarum cognitione haud quemq; dixero declinasse ad malitiam. Est male feriatorum hominum nequitia, eò sæpius progressa fastigii, quò nec pertinent monita capienda ex literarum doctrinâ, nec exempla deterrent. Effici proinde melior nequit, proterviam aliundè contrahit. Et profectò quamq; peccare perinde putandus, qui dolis rem agit, ac qui professâ grasatur vi. Haud æquali tamen expositum periculo credas Principem, qui simulatè omnia, quam qui apertè. Tiberium favor ex parte plebis sequebatur, quamdiu nullam ex virtutibus suis æquè quàm simulationem amabat. Et occultum ac subdolum fingendis virtutibus donec Germanicus ac Drusus superesset, quin intestabilem sævitiâ, sed oblectis libidinibus, quis oderat? Nimirum deerat plebi sæviendi materia. Deerat causa atq; prætextus. Quid enim contra Augusti instituta aut veterum legum monita ageret? Impium alterum & abominandum, alterum injustum & à consuetudine prohibitum. Hinc ab utraq; parte profutura gubernatori eruditio, sive quod bonum faciat, sperandum plerumq;, seu quod fraudulentum circumspectiorem tamen, eventurum non nisi rarò & ex casu.

§. 3. Sed non omnis doctrinæ species excolenda à Principe veniet. Versa enim in multis ludibrio addiscendi ars habita pro indecoro. Claudio recitante historiam quam scribere aggressus, exortus risus est. Neronem contra à Philosophia impiè mater avertebat, ab Oratorum cognitione veterum Seneca immaturè. Uti igitur non omnia addiscere Principi expedit, ita nonnullis esse imbutum, decori haud tantùm & ornamento est; sed venustati insuper & laudè.

§. 4. Ordienti hinc brevi exponere, inter reliqua maximè proprium viris Principibus visum *eloquentiæ* studere, quod sine ea ad excellentiam aliquam in administratione Reipubl. neminem perventurum existimarem. Neq; magis aut ducit aut movet animos hominum, quàm prudens & apta rebus oratio. Quod si calamitas enim ingruat publico & turbari cæperit inter viscera Resp. hæc est quæ malè sentientes, ad officium reducit suum.

Tac. 4. A. 71.

Tac. 6. A. 71.

Tac. 4. A. 37.

it. 4. A. 19.

Boecl. dis. in

Suet. Tib. S. 21.

Non omnibus dare operam; principi convenit.

Suet. in Claud.

c. 4. in Neron.

c. 52.

III. Eloquentiæ studium commendatur

Rat. 1. A necessitate.

Buchn. dis.

acad. p. 146.

Vol. 1.

II. Ab utilitate.

III. Ab exemplo
Tac. 13. A. 3. it.
Suet. in Cæs. 4.
in August. 84. in
Tiber. 20.

In Calig. 53.
In Claud. 54.

IV. Historiæ &
Philosophiæ
studium com-
mendatur.

I. Quoad Philo-
soph. Piccart.
obs. pol. decad.
1. c. 5.

II. Quoad Hi-
storiæ
Tac. 4. A. 33.

V. Exercitiis
corporiis robur
acquirat.

Cornel. Nep. in
præf. 2. & 3.

Idem in Epa-
minonda c. 2, 20

Suet. in Neron.
c. 20.

Tac. 2. A. 2. it. 2.
A. 56.

suum. Bello sin aliunde petatur, sola illa facere officium mi-
lites docet, & adhibenda Principi unicè certo solatio. Dictator
Cæsar summis oratoribus æmulus: & Augusto prompta ac pro-
fluens quæ deceret Principem eloquentia fuit. Tiberius artem
quoq; callebat, quâ verba expenderet, tum validus sensibus aut
consulto ambiguus. Etiam Caligulæ turbata mens vim dicen-
di non corruptit. Nec in Claudio quoties meditata dissereret,
eloquentiam requireres.

§. 5. Posthæc Historiæ navare operam poterit & Philosophia.
Atq; illa, quæ vitæ inculcare præcepta potest, rebusq; gerendis ad-
hibere prudentiam, tractanda Principi sapientiæ pars est. De-
promptis inde optimis gerendarum rerû principiis, quæ provido
haut tantùm & in publicû consultaturo conducant; sed quousq;
concessum in subditos grasari, cumq; vetitum sit, simul ponant
ab oculos: Retracturum hoc à nefario incepto, ob luendam
superis pœnam: Illud ad Imperii felicitatem futurum emolu-
mento. Historiæ etiam studium utile, quod ad exempla mo-
veat imitanda & quid quandoq; noxium aliis, in nobis metuen-
dum, demonstret luculentius. Pauci etenim honesta à deterio-
ribus, utilia à noxiis discernunt plures aliorum eventis docentur.

§. 6. Adolescentem ita ad egregia Principem non parum
juvat, si inter laxamenta habeat, quæ magnum faciunt animo &
corpore validum. Quamq; discendum hic, non eadem esse
omnibus honesta atq; turpia, plura majorum institutis judicari.
Epaminondas citharizare & cantare ad chordarum sonum,
doctus est à Dionysio. At non Principi Rom. hæc decora.
Versum in Nerone id ludibrio, habitum perindè odio est. Parthos
accendebat Vonones. diversus à majorum institutis, raro venatu
segni equorum cura. Contra favor nationis in Polemonem
Regis Pontici filium inclinabat, quod is primâ ab infentiâ insti-
tuta & cultum Armeniorum æmulatus, venatu, epulis & quæ
alia barbari celebrant, proceres plebemq; juxta devinxerat.
Quid ergò conveniat cum subditorum moribus, attendendum
præcipue.

§. 7. Cr-

§. 7. Ceterum formanti imperaturi indolem, laborandum assidue, ne deflectendi ad nefaria detur Principi potestas. Quoniam protervitas animi non consistit eo in gradu quem tenet semel; sed ultra contendit, donec perveniat ad summa, quod aperta demum malitia est. At Senecam ais & Burrhum, non adversatos, delapso in amorem libertæ Neroni, eò quod metuerent, ne in supra faminarum illustrium prorumperet, si illâ libidine prohiberetur. An nam verò evulgatus pudor satietatem, ut rebantur, attulit, nonnè potius incitamentum? Poteratne sisti etsi Senecæ ac Burrho visum, ne utroq; delinqueret, alterum concedere? Juvenilis n. animus in deteriora per se pronus, non expletur ejusmodi tentamentis voluptatum, sed ad concessa omnia extimulatur. Scelera sceleribus tuenda putat. Neq; ad meliora tunc patere regresum. Dionysius minor, ut daret pesum Dionis filium sic educari jusit, ut indulgendo turpissimis imbueretur cupiditatibus. Is postmodum usq; eò statum commutatum ferre non poterat, ut vitam cum morte commutare mallet. Quare suadendum potius duxerim honestatis præscripta etiam Principi non esse transgredienda. Nam accedente fortunæ magnitudine, allicit per se mala libido ad majora, ut vix eidem postmodum resistere queas. Et semel recluso aditu ad nefanda, pergenti viam nullus monentium obstaculo erit.

CAPUT II.

Complectitur firmandi status consilia.

§. 1. Admoto rerum summæ Principi non usq; tuta satis potentia est. *Vetus namq; atq; jam pridem insita mortalibus potentia cupido, cum imperii magnitudine adolevit erupitq;.* Plebs invidens Senatui, populum vicissim circumventuri proceres, utriq; invidiosis spectare oculis soliti unius potestatem. Nam quod pertinere ad omnes credidere, cum possidere viderint unum, quî ferre poterunt? Sed rapere ad se potius tentavêre, invisio Principe plerumq; ut inhiante singulorum majestati. Frequens enim inter pop. sectatores opinio est, quæsitam Regi potentiam à populo oriri. Et capisse societate ante Regis imperium.

IV. Generaliter cavendum ne unq; ad nefaria inclinandi principi detur occasio.

Rat. A conditione humanâ in vitia pronâ. Probatur per exemplum contrarium Tac. 13. A. 12.

Tac. 14. A. 14. Bocel. disert.

Suet. Neron. 5. 8.

per exemplum probans

Nepos in Dione IV. 4.

Invisa principum potentia Tac. II. hist. 38.

Lips. doct. civ. 4. 11. 3. it. 6. 5. 43.

*Forstn. not. pol.
in T. I. A. 6.*

*Q. An possint
adhiberi Re-
rump. arcana?
Affirm.*

*Rat. 1. A male-
volo subditorū
animo.*

*Clapm. arc. 4.
Boxhorn. 1. inst.
pol. c. 6.*

Tac. 1. A. 2.

*II. A Regis offi-
cie.*

*Princeps suc-
cessor facilius
imperat quam
electus noviter
aut alio modo
ad imp. veniens.*

rium. Finiendum itaq; si ipsis placuerit: quin reducendam ad initia gubernandi artem. Equiorem sanè & singulorum monitis corrigendam. Ineuntibus igitur stabiliendi Principatus consilia, visum est suavi quodam asertæ potestatis delinimento grasari. Reperta indè Imperii arcana sunt, ut præcipua firmandi status munimenta.

§. 2. Orta statim ad hæc inter peritos rerum controversia est, concessum ne Principi sit fallere noxiam plebis potentiam & fucata simulandi arte avertere pop. à potestatis magnitudine? Neq; inanes obvenère rationes, quæ ab affirmantium parte stare moverent. Nam quantumvis legitimo Principatu rarò tamen eò felicitatis progressa Resp. est, ut nullum adeò præsentis tædeat status. Semper compositos civium animos comperi ad Reip. pericula, ut nisi clandestinâ quadam gubernandi arte, aut sublatis è medio fuerint allaturi perniciè, aut inter noxia impediti, vix sua constare patriæ tranquillitas posset. Multis insuper subditorū confundere ima summis placitum, vel quod succurrant egestati, aut quod scelerum convicti reddantur immunes. Sunt & sublimes satis in quibusdam Rebusp. cives; sed nocituri ob magnitudinem, reperti. Sed & non rarò invisæ opes magnatum, tamq; nimix ob potentiam possessorum. Jam verò apertâ in omnes grasari vi, anxium imperantibus foret, ob metuendam suorum querelam de iniquitate. Non relictum igitur aliud, quàm quod simultate quadam agendum Principi sit, dissipatâ magnatum facultate velut aliorum crimine, & ferocissimis per fraudem sublatis. Data in curam etiam Principi Resp. est, quare vindicanda ab interitu, salvâ omnium utilitate. Quod si non ferire scopum, ob subjectorum ferociam poterit; nihilominus peragenda via erit, meandum per anfractus & per obscura atq; insolita faciendum iter, ne quicquam doli aut fraudis reo Principe; sed per suorum malevolentiam excusato.

§. 3. Concesso jam peritorum præcepto, posse uti jura dominationis sic arcana Rerump. quoq; per naturam ac æquitatem adhiberi, diversè obvenient advertenda. Alia successori Principi conditio, alia electo. Utrisque contendentibus ad summam, sed non eadem viâ. Sequenti majorum principatum, non æquè soli.

solicita regendi fors obvenit. Nam qui nascuntur Principes, eorum regimen minus obnoxium est censuris hominum & sermonibus: At ab electo Principe Resp. iudicii sui rationem quotidie exigit. Seu quod assuetam in totum imperii ratione, omnes exuta aequalitate iussa Principis asserent: sive ferenda dum Principum ingenia & non tam usui sint crebra mutationes. Cum praeterea neque; laedendi adeo injuriis subditi sint, neque; adimenda ipsis jura & immunitates. Ut ideo non tam crebram hic odii causam apud cives crediderim. Quapropter aegre tum praebenda subditis simulacra libertatis, servata quam majores habuerant potestatis specie. Praesertim non tam obstinato in id civium animo, & ad memoriam priorum facile cessuro. Sunt enim intuta quae insueta; sed toleranda quae usurpaveras ante. Obortum inde rerum moderatoribus consilium, multa per majorum auctoritatem agere, praesertim dubio rerum eventu: tollendamque; ita factorum invidiam esse majorum reverentiam. Praesertim non invisam eorum gubernatione, ut ex solito omnia geri praesumatur. Sic Tiberius multa in Augustum relegare solitus, dato responso, non fas esse Tiber. infringere ejus dicta. Cumque; adolesceret lex majestatis, crimen distingui postulavit, damnarique; si quae de Augusto irreligiose dicta essent, in se jacta nolle ad cognitionem vocari.

§.4. Sic itaque; inter prima retulerim, ut nullum exemplum inulta in Principem maneat conjurationis. Usque; eodem persuasam plebe, non manere impunitas Principum caedes etiam si jure patratas. Ut intutum peraeque & gubernanti censeam, occidendi Regem aperte inire consilia, ne proprium denudet latus, dato permisso aeque dignum interficiendi. Et pertinere haec ad securitatem Principis putandum. Nam observatum ab Augusto: & a Claudio non neglectum legimus. Alexandro item magno, parcendi Lyncistarum fratris causa fuit, servanti in eo auspiciis suae dignitatis. Nam Regem eum primus salutaverat. Vitellius etiam omnes Galbae interemptores conquiri & interfici iussit, non honore Galbae; sed tradito Principibus more munimentum ad praesens imposterum ultionem. Interimere enim Principem scelus est, cujus ultor quisquis successit.

B

§.5. Post.

Boecl. dis. in
Suet. Galb. §.9.

Tac. 1. A.4. 12.
A.11.

Machiav. princ.
c.3.

Hinc facti in-
vidia majorum
auctoritate tolli
potest.

Tac. 1. A.77.

Tac. 2. A.50.

I. Ne principis
inulta maneat
caedes.

Rat. 1. A. sancti-
tate apud Reges
residua
Boecler. dis. in
Suet. Claud.
§.4. Clapmar. §.
arcan. 17.

II. Ab experi-
entia. Suet. in
Aug. 10. it. in
Claud. c. 11. Just.
l. 11. p. 91.
Tac. 1. hist. 40.

II. Tergover-
sandum in su-
scipiendo imp.
Rat. 1. A pop.
natura semper
in adversa pro-
T. I. A. II.
na
Clapmar 2, 16.

II. A commodo
dum ad cogno-
scendos subdi-
torum animos
facit.

Tac. 1. A. 3.

III. Ab exemplo

it. I. A. II. &

Suet. Tib. 24.

Id. in Oct. 7.

III. Vitanda
nominis invidi-
dia.

Rat. 1. Ab ex-
emplo.

Suet. in Aug. 53.

Tac. 1. A. 72.

2. hist. 62.

3. Quoniam cū
personis simul
nomina odio
haberi cepta.

§. 5. Posthac multā præsertim potentiā & certo cuncto-
rum suffragio, maximè disuasurim sive electo Principi sive vi &
armis rebus potito, quod ruat ad imp. & nimio animi impetu de-
potiundā summā ineat consilia. Quin *deferendum aliis censeas*
tām arduum tamq̃ subjectum fortune regendi cuncta onus. Se-
cuturus inde populi ardor, in questus, vota, lacrymas effusus,
versis precibus de capesendā rerum summā. Est enim vulgi
ingenium ut ferox satis, ita ni fallacibus captum delinimentis,
ubicunq̃; contumax atq̃; protervum. Suasoribus cum primis
asperum, nec facilè obtemperaturum. Quod si duxeris semper
in adversa pronum. Cupientis mox dominandi metuere libidi-
nem, mox avaritiam suspectare solet. Præterea etiam plurimum
momenti confert ad introspiciendas omnium voluntates, *indè*
verba vultus in crimen detorquendi occasio. Non improspè pru-
dentiā & à multis tentatā. Augustus specie recusantis flagran-
tissimè cupiverat. Tiberium etiam de imperii magnitudine
disserentem Tacitus infert. Nam *coactus quasi & querens mise-*
ram & operosam sibi injungi servitutem, recepit imperium, nec tamen
aliter, quàm ut depositurum se quandoq̃; spem faceret. Othoni
quasi raptò de publico & suscipere imperium vi coacto præ-
textus fuit.

§. 6. Annisuro ita in culmen imp. releganda etiam invidi-
dia *nominis aut tituli ambitio est.* Augustus Domini appellatio-
nem ut maledictum & opprobrium semper exhorruit, repudiato
etiam patris patriæ nomine à Tiberio, quamq̃; sapius ingestò.
Vitellii præmissum in urbem edictum, quo vocabulum Augusti
differret, Cæsaris non reciperet, de potestate interim nihil detra-
cturus. Scilicet exosā possessorum proterviā, nomina simul
eorum exposita plebis invidiæ sunt. Jam uso æquali potestate,
pariter cum nomine invidia manebit. At clementer insignitum,
plebs tamq̃; momenta libertatis interpretatur. Haud ponderatis
non in insignium splendore residere majestatis vim, esse in-
factis. Fuit hoc usui magnis quibusq̃; rerum moderatoribus,
prætextā sc. æqualitatis specie corrumpere libertatem. Blanda
indè vocabula ficti verborum ambitus de tuendā plebis libertate,
sub tutoris nomine aut protectoris. Quibus nonnunquam gras-
sari latius poteris, quàm ulli unquam fuerat permisum.

§. 7. De-

§.7. Deinde principatus initia modesta & ob facilitatem potius quàm severitatem populo commendata, firmis nixura fundamentis arbitror. Non degenerasse temerè præsumitur, qui bonus fuerat deprehensus antè. Nam imbuto semel animo specie probitatis, rarò contingit pectore exturbari, quod insitum haud tantùm, sed naturale velut est. Quare modesto primum Principi multa per imprudentiam erunt excusata. Etenim non peccare ex destinato putandus, qui virtuti simillimus homo, vitiis mortalium immunis est. Sed lapsus ex improvviso sperabunt plurimi. Pleriq; non nocendi animo inductum. *Cæterum in viso semel Principe, seu benè seu malè facta præmunt.* Dionysius indè dissimulatum animum prius ad favorem popularium conciliandum intendit, excusatus facturus quod statuerat, si probatus ante omnibus foret. Et Tiberium insultantem ferè per animi procaciam capitibus civium, juvabat, *civilem admodum inter initia ac paulò minus quàm privatam egisse.* Neroni quinquennium innocenter actum, quo ex Augusti præscripto imperaturum se professus, diuturniorem concessisse impunitatem censeo. *Tardum Galbae iter & cruentum, introitus in urbem, trucidatis tot millibus inermium militum, infaustus òmine, atq; ipsis etiam qui occiderant formidolosus, ingens præsertim novis rebus materia fuit.*

§.8. De cætero contendenti ita summam rerum obtinere, eam esse imperandi conditionem dixero, ut non aliter ratio constet, quàm si uni reddatur. Etenim haud per imperii magnitudinem comparatum aliter, quàm cum militiae incremento est. Prospera ea & felix, quamdiu unius audire imperium milites consueverunt. Cæterum confestim turbida, quam primum plarium irrumpere ambitio cepit. Vim ipsam imperii sibi comparaverat Augustus, ratus id quod res erat, diviso regni jure, parum processura majoris momenti consilia, neq; melius Resp. firmari aut attolli, quàm pleno unius arbitrio. Nam qui Monarchiam instituit, nisi vim ipsam imperii complectatur, successoribus suis plus invidiæ quàm potentiæ relinquit. Ita consilium Crispo Salustio monendi Liviam, *ne Tiber. vim principatus resolveret, cuncta ad Senatum vocando.* Idem Alexander in gerendo totius

IV. Initia Imp. modesta

Rat. 1. Quia qui semel bonus habetur hunc semper talem futurum esse, putatur.

II. A Contrariis. Lips. l. 2. c. 6. pol. Tac. l. 1. hist. 6.

III. Ab exemplo probante Justin. l. 21. histor. Suet. in Tib. 26. Idem in Nero. c. 10.

A contrario. Tac. l. 1. h. 6.

V. Summa Imp. uni reddenda.

T. 1. A. 7. Rat. I. A simili.

II. Ab exemplo Boech. in Suet. Aug. 5. 12. Tac. l. 1. A. 6. Forstn. not. pol. ad h. loc. Boecler. not. pol. 5. 9. ad h. l. Justin. l. 11. hist. p. 401.

terrarum orbis imperio præviderat: neq; enim mundum posse duobus solibus regi: neq; orbem summa duo regna, salvo statu terrarum habere putarat. Quare concedenda minimè suaserim majestatis jura; sed contrahendum esse quicquid ubiq; potestatis. Ineptâ regiminis specie, qua capessere plures imperium tentavere.

VI. Præbenda patribus honorum & fictæ potentie amplitudo.

Tac. 4. hist. 14.

2. A. 15.

2. A. 77.

Rat. 1. Quia honore & ambitioso titulo nulla potentia acquiritur.

II. Probatur exemplis.

Suet. in Cæs. 78.

in Aug. 53.
in Tib. 33.

VII. Præstina magistratui vocab. relinquenda.

Rat. 1. Ne tam facile animad-

vertatur mutata rerum facies

Tac. 12. A. 64.

II. A. Magna sum naturâ in honores semper præronâ.

§. 9. Ast tractâ sic in servitium plebe, questus inde & rixæ. Suggestentibus novandarum rerum anxiis, non societatem; sed tanquam mancipia haberi. Esse in multitudine robur, meminerint superbia Regis, non aliud sibi reliquum, quàm tenere libertatem, aut mori ante servitium. Quare ducendi patres per honorem & ambitum, nec imminuenda confestim potentia, manentibus hinc indè vestigiis morientis libertatis. Equidem certum est, honore vix quicquam majestati esse propius. Vera tamen potentia in eodem statuenda minimè. Nam etsi sequatur virtutem non rarò, sæpius perindè relabendo ad indignos fit de honestamento. Et quid juvabit verbis esse superiorem, cætera subjici? Prætermiserat hoc advertere Cæsar, tanquàm inane nutantis imperiî levamentum; at temerario tamen magis consilio quàm felici. Cum inexpiabilem hinc motam ipsi invidiam noverim. Contra Augusto quantum comitatis ludibrium præstitit quæso emolumentum? Tiberio excedenti propè humanitatis modum, usurpata in appellandis venerandisq; singulis modestia, immoderate licentiæ fuerat instrumentum.

§. 10. Exercito his Principi præstitoq;, tum verò propiori jam ad formandum reip. statum, servanda præstina magistratui vocabula. Neq; enim captura ita tædium ex præsentis rerum gubernaculo patrum societas: & minus animadversâ immutatio- ne, tuta omnia & intrepida. Quod si autem frequentes de imminutâ honoris specie audiantur querelæ, sive quod detractum auctoritati majestatis ut plurimum seu quod veteri honorum amplitudini nonnihil inhibitum sit, tum non fidum satis procerum amorè dixerim. Est illud commune excellæ mentis à pluribus reverenter haberi. Neq; tam tenax reperitur unq; aut servandi magis intenta, quàm si decedendo honore tractetur inter æquales. Usq; adeò ut expertum sit, fuisse hanc causam
ever-

overtendarum Rerump. maximam sapius & inevitabilem fere. Quod Improperæ iterum dominationis in Cæsare documentum fuit. Cum Augusto contra domi res tranquillæ manserint, iisdem magistratum vocabulis. Tiberius simulationum magister, speciem libertatis induxerat quandam, conservatis senatui ac magistratibus & maiestate pristina & potestate. De prompto à victoribus experimento, quibus ut certa inter victos constet tranquillitas, laxiore prius habere imperio placitum est. Gnari usitatae vulgi solertiae, iactantis non esse dominum tantum curæ quantum gubernandi rationem. Clementi illâ & tolerandâ, perferendos gentium moderatores. Speciosa inde magistratum vocabula, independentium, Parlamentariorum &c. pretiosâ Principis sarciri licentiâ. Nam viris magnis amplæ opes, & tutæ exinde exactiones. Æquatâ honoribus amplitudine tributorum.

III. Petita ad illustratione exemplorum Suet. in Cæs. 76. T. 1. A. 3. Suet. in Tib. 30. III. A simili.

Boxhorn. emb. pol. 5.

§. II. At quæ altioris momenti sunt non usquam linquenda Senatui censerem, quin potius ad obtinenda ea quavis arte agatur. Alloquendi igitur milites potestatem inconcessam dixerim, scribendi ad Senatum licentiam omnibus denegandam. Timenda ab utraq; parte novandarum rerum cupiditas, sueta inter Senatores apud exercitum grata. Occultâ maximè Patrum avaritiâ & specie obsequii ad nefarium sapius pronâ. Pleriq; tædio præsentis sperant meliora, præsertim exosâ paulisper imperandi ratione. Inter milites ingrata quæ tuta & ex temeritate spes plerumq; allicit. Hinc loquentem auctoritate publicâ attentio prius & reverentia, mox spondentem meliora, studia & favor sequuntur. Sub Vespasiano præbuit materiam sermonibus, quod miserat Mucianus epistolas ad Senatum, nam si privatus esset cur publicè loqueretur, potuisse eadem paucos post dies loco sententiæ dici. Galbæ paratum exitium militum defectione. Et solum Othoni prosperum ad potentiam, vetustissimum quemq; militum nomine vocare, contubernales appellando: inserendo sapius querelas & ambiguos de Galbâ sermones. Data eâ de re exercitui occasio, magis venerari ejusdem potentiam, qui maiore inter eos fuerat agilitate. Cum qui tractare omnia & sustine-

VIII. Ne quis ad exercitum aut senatum scribat præter principem.

Rat. 1. Ab imminente seditionum periculo.

Et quidem. A parte Senatorum.

Boxh. inst. pol. l. 2. c. 3. explan. §. 19.

2. A parte militum.

II. Ab exemplo.

T. 4. b. 4.

2. h. 23.

1. hist. 23.

stinere opibus solitus, ab eodem crebrior inter milites rumor & ingruente turbâ major formido.

IX. *Largitiones potentium impedienda*

Clapmar. 3. 6.

Boxhorn. d. l.

Rat. i. A generali animorum habitu.

II. *A singulari pleb. & militum cupiditate opū*

III. *Ab exemplo Tac. i. h. 82.*

l. h. 24.

Vell. pat. ii. 21. 4

§. 12. Noxium perindè, non advertere dissipatas inter milites *plebemvè opes & crebras largitiones*. Etenim pecuniæ ostentatione, utrum turbari magis hominum mentes, an in transversum agi credendum, non dixero. Usq; adeo pronâ in possessiones mortalium indole, ut sæpius neq; Deorum reverentiam aut inter homines pudorem, quàm pecuniam malint. Plebe præsertim ludicrâ, facultatum egenâ tumq; cum primis innovarum rerum studium acriter accensâ. Vitellium ferè ob hæc secutus militum amor, quod sine modo, sine iudicio, donaret sua, largiretur aliena. Et publicam largitionem Otho secretioribus apud singulos præmiis intendebat. Cinna quoq; eadem arte corruptis militum animis, ab exercitu receptus est.

X. *Splendida privatorum*

adificia exosa.

I. *ob eminentiū invidiam*

Vell. pat. 2. 40. 5.

II. *A periculo Regi inde oriundo*

§. 13. Addiderim etiam quod inter Rerum publ. arcana coeptum referri, *ne quis splendide admodum edificet*. Seu quod privato luxui impendatur nimium, sive quod publicis extruendis ædibus navetur opera. Præterquam enim quod *eminentia nunquam invidiâ careant*, metuit insuper eorum magnificentiam Princeps uti nimiam & majora ausuram. Sed & plebecula obesæ plerumq; naris est, ut vitrum sæpius præ unione putet. Sicq; allicit magnitudo opum populi insaniam, ut avertere oculos à Principis majestate tentet & venerari aliorum petæquæ ut summam. Infensum Principi & ad extinguendum majestatis splendorem præceptum malum. Siquidem vile magnificentiae genus quod frequens ferè & inter subditos usitatum. At quo altius supra omnes posita Regis conditio, eo supergredi etiam communem sortem & habere quiddam veluti singulare debet. Quare agitante quondam Augusto de ornandâ urbe pro imperii majestate ipse suscepit munus, non temerè gloriatus, *marmoream se relinquere quam lateritiam accepisset*. Et quantumvis concessâ viris Principib. reparandæ urbis facultate, non sine ratione tamen arguerat, *hostiles tantum exuvias, aut exundantes opes ornatum ad urbis & posterum gloriam conferre*. Suberat etiam major adhuc arcani vis, cum modo insertâ cautelâ

III. *Ab exemplo Suet. in Aug. c. 29.*

Vell. pat. 2. 89.

Tac. 3. A. 72.

telâ æqualiter usurpandâ. Evulgata peritorum sententia erat, auri vim atq; opes Principibus esse infensas. Nam supremis sermonibus cum tractaret Augustus, qui nam adipisci Principem locum possent cuperentq; , L. Arruntium divitem, promptum artibus egregiis, & pari famâ, non indignum dixerat & si casus daretur, quandoq; ausurum, Dissipandæ igitur venerant ob nimium. At possessoris interitu? Id improbum & nullo modo ferendum. Quare in sumptus publicè decoros & utiles, specie honoris illexerat. Laudatissimo cum primis instituto. Et enim annuente factum Principe, redundaturum inde ad ipsum quicquid inerat splendoris. Molestiâ sumptuum ad alios relegatâ. Quorum quam amplæ possessiones, tam mala in Principem erat voluntas.

§ 14. Allecta inter dominationis machinamenta & gloria est propria Principibus semperq; servanda. Et non parum momenti habet, ad parandam ducibus auctoritatem, Principis minuendam. Nam reversum ab exteris Ducem, magisq; populi votis ac gratulatione quam Princeps exceptum, odero, seponamq; à regia domo. Vertitur favor cum applausu. Et quousq; laus & preces pertingunt, eodem & amor atq; affectus. Præsertim potenti Duce ob exercitus vim & à militibus magis quam Princeps amato. *Suasero ergo ministris famam modestamq; suam post Principis habere dignitatem & cujuslibet rei periculum facere, tum quid illis ex eo gloria accedat. Nam inter illos non idem prosperarum adversarumq; rerum ordo erit. Si vincant honorem quem dederit Princeps, habebunt: discrimen ac periculum ex æquo partientur.* Tiberius Germanici bellicâ gloriâ potissimumangebatur. Id sentiens Germanicus, extructâ armorum congerie superbo cum titulo, trophæum Tiberio dedicaverat. De se nihil addiderat metu invidiæ an quod ratio conscientiam facti esse satis. Non propria hæc Roman. prudentia fuit; sed & ad majores nostros priscos Germanorum parentes translata, quibus præcipuum sacramentum erat sua fortia facta gloriæ Principis assignare.

§ 15. Pisonem quondam Galba monuerat, imperaturum hominibus, qui nec totam servitutem pati possent, nec totam liber-

Arist. 5. pol. 8.
T. 1. A. 13.

Boet. in cit.
Vell. loc.

XI. Ne quis summam rei gestæ ad se trahat
Boet. de ausp.

reg. c. 4. §. 4. &
ad Vell. 2. 79. 1.
Machiavell. l. 1.
de Rep. c. 30.

Piccart. obs. pol.
l. 4. c. 1. Berneggerus obs. hist. pol. 27.

1. A sana plebis indole quâ sequi destinat quicquid ubiq; videt magnam.

2. A prudentiorum consilio ministris dato
Salust. 2. orat. ad Cas. de Republ. ordinand.
Tac. 2. h. 77.

3. Ab exemplis.
T. 1. A. 52.
2. A. 22.
de morib.
Germ. 14.

XII. Imperium subditorum moribus accommodare.
T. 1. h. 16.

1. A vario ani- *tatem.* Senlerat non parum allaturum momenti gubernaturo
morum habitu. si civium nosset indolem. Nam ferocem & sævum populum non
Lips. doct. civ. 5, aliter rexeris, ac indomitum lasciviâ eqvum. Omnia formido-
5.
Zebecotius obs. losa, civile parum. Sin cogites clementem gubernatorem, ces-
pol. ad Suet. surum furori interpretantur. Jamq; ad turbandam pacem
Cas. c. 15. omnia parata. Adsucto licentiæ aliter longè imperes. Laxatis
Berneggerus quandoq; habenis permittas exigua, quod apud alios usurpatum
obs. pol. 26. Boe- fuislet crimen. Civili & dicto audienti jura dabis, atq; plus re-
cler. obs. pol. *Etorem & cives, quàm dominationem cogites & servos.* Partho-
ad T. 1. A. 9. 5. 9. rum tanta barbaries erat, ut virtutes illudere Principum ac pro-
Forstn. in Tac. 1. vitiis interpretari solerent. Quare obvia comitas, prompti adi-
A. 1. tus, ignotæ Parthis virtutes, nova vitia, & quia ipsorum mori-
Tac. 12. A. 11. bus aliena, perindè odium pravis & honestis. Improspere Galbæ
II. Ab exemplo. imperii causa, à diverso animorum habitu accersebatur. Nam
T. 2. A. 2. sordida plebs & circo ac theatro per XIV. annos à Nerone ad-
Boecl. dis. in sueta, haut min9 vitia principum, quàm olim virtutes verebatur.
Suet. Galb. 5. 1. Britannia etiam incolarum fera olim & distincta ferè à Romanis
T. 1. A. 4. Box- parendi natura erat. Impositus huic Vect. Bolanus placidus præ-
horn. de Princ. erat quàm feroci provinciâ dignum esset.
Rom. disp. 2.
th. 6.
Tac. in vita
Agricol. 9.
XIII. Felicitas
Imp. pop. com- *§. 16.* Pertinebit pariter ad firmandam securitate guber-
mendata. nandi rationem, si prospera omnia novo obveniant principatui, nihil
I. A natura ple- *adversum.* Non pœnitebit ita præsentis Reipubl. cives, & con-
bis prosperam tenta plebs, quantumvis iniquâ rerum mutatione, si non infau-
suorum fortuo- sta fuerit. Plures tanquàm concessam divinitus dominationem
nam exoptantis habebunt reverenter, præsertim non adeò infelici Principe ut
II. Rationem hostes etiam experti fuerint superiorem. Tiber. destructo Ma-
gubernandi roboduo apud Senatum diserebat, non *Philippum Atheniensibus,*
tamq; divinitus non *Pyrrhum aut Antiochum, pop. Rom. perinde fuisse metuendos.*
iramissam co- Nam solitum ipsi etiam fortuita ad gloriam vertere, ut non tempe-
lensis. raverit quin jaçtaret apud Patres, nulli ante Romanos ejusdem fa-
III. Ab exemplo stigii viro geminam stirpem editam. Soror enim Germanici Livia,
T. 2. A. 63. nupta Druso, duos virilis sexus simul enixa erat. Accito indè
2. A. 824. pop. ad reverentiam & attentionem, non tam faustos rerum pro-
 gressus, tantam apud conterminas gentes nascituram famam, si
 per nefas parata gubernatori potentia sit: Esse potius superis
 curæ nostram felicitatem, non discedendum à Principe cujus
 cepta Deorum clementiâ secudentur.

§. 17. Cz.

§.17 Cæterum commune etiam magnis quibusq; *impe XIV. Ne succes-*
riis ex incerto successore periculum fuit. Agrippæ morte palàm for sit in incerto
 facta, Tiberium Nero. dilexerat Augustus, ne successor foret in
 incerto. Sic enim cohiberi pravas aliorum spes rebatur: simul
 eligendo certò successurum Imperii prospexerat securitati. Ini-
 tio Romæ, cum potestas recideret ad Patres, ex dubio successore
 omnis disfidendi materia provenit. Adductus his Tib. tribuni-
 ciam potestatem Druso petebat, deinde Agrippam socium ejus
 potestatis, eoq; defuncto Tib. Neronem dilexit, ne successor fo-
 ret in incerto. Et deletâ Caligulæ sævitiâ, ascenderant Capito-
 lium Patres asferturi communem libertatem. Galbæ pariter per-
 suasum erat adoptandi Pisonis consilium; sed conatu veloci ma-
 gis quàm optato. Nam Otho æquali nitebatur emergendi studio,
 certâq; nanciscendi quondam regiminis spe, si quandò Galba
 defecisset. Jam admoto Pione, cum irrumpere præ favore in-
 dignatio & furor, pro spe capisset desperatio, accelerato Galbæ
 interitu sperabat emolumentum. Animadverti indè pro accu-
 ratâ gubernandi arte captum, non deligendum imp. successo-
 rem affectatâ ab aliis peræquè potentiâ. Tollendum è medio
 Othonem existimassem, aut reticenda tamdiu majestatis consi-
 lia. Motus potissimum Tiberii præscripto, dedignantis exces-
 sum Augusti prius propalare quàm Agrippâ juvene interempto.
 Et suspecti invisiq; juvenis ideò festinarat cædem, quod princi-
 patus culmini quasi sanguinis vinculo jam olim fuisset desti-
 natus.

§.18. Non disuasero peræquè Principi, circumdatum
 præsidio esse ad sui munimentum. Inerit haud tantum publicæ
 vis securitatis; sed majestatis insuper & splendoris. Lubricam
 plerumq; civium fidem nec tantum intentam magnitudini vi-
 demus Regum, ut datâ quandoq; occasione, non revertere ocu-
 los ad pristinam intendat libertatem. Neq; tranquillum adeò
 reperiri statum putaverim, cui non cavendum ab exterorum
 perfidiâ aut extimescendæ eorum vires sint. Jam lacescere Prin-
 cipis corpus, destitutæ Reipubl. minatur cladem & ad debilitan-
 dam eam hosti plurimum confert. Proprio ob id exitio lapsus
 videtur Cæsar, neglecto Pansæ atq; Hirtii consilio, qui semper
 præ-

I. Ab Augusti consilio quò in-
 fidiis malevolo-
 rum inhibebat.

T.3. A.56. Box-
 horn. disp.2. de
 imp. Rom.

II. Ab exemplo
 Florus 11. hist.
 c.9.

T.3. A.56.
 Suet. in Claud.
 c.10.

Boecl. in Suet.
 Claud. S.8.

Boecl. in Suet.
 Galb. S.13.

Cautela.

Suet. in Tib.
 c.22.

T.1. A.6.

XV. Princeps
 præsidio sit mu-
 nitus.

I. A securitate
 Principis.

Boxhorn. de
 princ. Rom.
 disp.2. th.6.

Tum contra
 subditos præ-
 manda.

Tum contra ex-
 terorū insidias.

II. Ab exemplo

C

præ-

Vell. pat. 2, 57.
Piccart. obs. pol.
1.2.8.

Boecler. dis. in
Suet. August. 5.
14. c. 49. in vita
Augusti.

XVI. Nō omit-
tere sedem Im-
perii.

T. 1. A. 47.
I. A securitate
publ. Forstn.
not. pol. ad
Tac. 1. A. 47.

Machiav. Prin-
cip. c. 3. Zebeco-
tius ad Suet.
Cas. c. 34.

II. Ab exemplo.
Suet. Tib. c. 3.
Boecl. dis. in
Suet. Tib. 5. 14.

T. 1. A. 46.
Clapmar. 3.
arcan. 5.

T. 4. h. 47.

T. 4. A. 41.

prædixerant non tutam inter subditos sedem fore, quæ nisi ci-
vibus infensa sit prematur ab insidiatoribus. Et suo admonuerat
interitu Augustum Cæsar de Imp præsidio comparando, quod
audaciæ hominum validè & citò & semper opponeretur.

§. 19. Extremæ etiam securitatis munimentum, plurimî
putavere, non omittere caput rerum undè in omnia regimen. Præci-
dit enim occasionem turbandi, uti frequentem in regia urbe, ita
Principis præsentia facilè tollendam. Quin & extero hosti poti-
undi summâ rerum non aliud consilium, quàm adeptâ urbe, quæ
sedem imperii sustentat. Hinc quantumvis sæviente potentius
hoste & victrici armorum vi in ipsa Reip. viscera grassato latius,
non adepturum tamen prius summam Imperii dixerim, quàm
expugnâtâ urbe, quæ Spiritum & animum regni visa est conti-
nere. Primus hujus instituti rationem secutus Tiber. est. *Biennio
continuo post adeptum Imperium, pedem ille portâ non extulit.*
Hinc cum ad nefaria quæq; disidia delapsus Pannonici militis
furor esset, quæsitum sapius, utrumnè ex re ipsius fuerit, oppo-
nere potius petulantia exercitus, inexpertam atq; rudem Drusi
indolem, an egredi urbem & lenire irritatos bellatorum animos
imperatoria autoritate? Laudat politicorum genius constan-
tiam Principis, cui immotum fuerit, non omittere caput rerum,
neq; seremq; publicam in casum dare. Scilicet noverat Prudens
rerum moderator esse Imperii sedem urbem Romam non relin-
quendam insidiis malè de Republ. sentientium. Dubium cui ex-
ercituum opponere majestatem imperatoriam debuisset, & qui
absente Imperat. incorruptâ fide & autoritate præseset, pariter
incertum. Interea euntibus ad exercitum filiis atq; legatis, esse
ad Senatum & Imperatorem remittendi facultatem salvâ Impe-
rat. Majestate. At præsentem eo omnia discutienda fore, nihil
inter milites anceps. Concessis nonnunquam quæ cunctatio-
ne potuissent retineri. Præsertim compositis militum precibus
ad vim, quibus si confestim fuerit respondendum non poterit
contradici. At postea omisâ accuratiore hac dominandi ratio-
ne, factum ut Sejanus præcipuam insidiandi materiam nancisce-
retur, *cum impelleret Tiber. ad vitam procul Româ amœnis locis de-
gendam.*

§. 20. Sic

§. 20. Sic adultâ imperantium domo, & matrâ exteris nubendi prole, prudentia adhibeatur. Matrimonio namq; maximas familiarum vel evectas in sublime vel in præceptas datas repertum. Natum illinc elocandi Principum filias consilium, non dandas eas privatis in matrimonium. Elatam, qui hoc suafere, foeminarum mentē adspexere, veriti exindē suppeditaturas maritis enitendi incitamenta. Quin & monitas putarim elegantiori prudentiorum præcepto, qui semper timendum aliquid periculi censuere ab his, quibus adipiscendi regii culminis quidam prætextus est. Nam effervescente in seditiones Republicâ, cum Dux factionis optatur à partibus, nemo tam feralis scenæ autor aut certior ubiq; aut justior visus plerumq;. Et in interregnis, quæ non disidendi materia ex æquiori succedendi causâ, prodiit sæpius? Tiberio igitur petente Agrippinâ maritum, non ignarus quantum è Republ. peteretur, sine responso quamquam instantem reliquit. Eodem propemodum consilio invisus eidem Gallus fuit, tanquam ductâ in matrimonium Vipfaniâ, plus quam civilia agitare.

§. 21. Quæsitum etiam pro firmandâ gubernandi ratione, præstaretne clementem esse Principem & amari magis, an severum & potius timeri. In assertivam subjectis rationibus motus transire. *Cuncta ego imperia ex Salustio, crudelia, magis acerba, quam diuturna arbitror, neq; quemq; à multis timendum esse, quin adeum ex multis recidat formido. Cogitando semper temperatum timorem cohibere animos, assiduum verò in audaciam excitare jacentes, & omnia suadere experiunda. Cum neq; metus cum laude aut sine odio sit: Et ubi inoleverit odium, manere tutum & stabile nil possit. Et inter recondita haberem, non removeri crebrâ animadversione peccandi licentiam, dari potius materiam repetendi. Sæpius enim quærendo noxiorum perniciem, vertere civitatem & splendidissimo cuiq; parare exitium videberis. Tolerantior semper calamitas quæ plurimum imminet cervici. Ergo non in unum exercebis judicia. Semper incusando alios dabunt convicti sæviendi materiam. Pergenda igitur via erit, aut si retraharis ab incepto horrore cladis, palâm fiet, quibus coercendis fueris impar. Et si prohibita antè & punita tran-*

scendent

XVII. *Eilis principum ne privatis elocentur.*

I. *Ab elata foeminarum mente semper ad altiora viros incitaturâ.*

Vid. Forstn. not. pol. ad Tac. XI. A. c. 10.

Tac. 4. A. 53.

Tac. 1. A. 12.

Boecler. not. pol. b. in loc. §. 4.

XVIII. *Princeps clementie magis sit dedito quam severitati*
1. *A subditorum animis ob severitatem Principis certo in odium pronis*
Salust. Orat. 1. ad Cæs. de Rep. ord.

Seneca 1. de clem. c. 12.

Buchn. dis. acad. 160, vol. 2.

2. *Ab incommoditate.*

Tac. 3. A. 53. & 54.

Limitatio cum
distinctione 1.
Seneca 1. de
clem. 2.
Distinct. 11.

3. Ab exemplo
Suet. in Caf.
c. 75. in August.
c. 51.
Boecl. dis. in
eum §. 11.
in Tib. 28.
in Neron. 39.

scendent penitus subditi, neq; metus ultra neq; pudor erit. Non quod ignoscendum esse omnibus dixerim ex æquo. Quin adhibendam suaserim moderationem, quæ sanabilia ingenia distinguere à deploratis sciat. Adverso pariter discrimine inter nocitura letaliter delicta: & admisura ex parte medicinam. Acceleratâ magis priorum coercitione, alterorum lentâ & cessante medeberis. Sunt flagitia à Principe ulciscenda cum ratione, interitum partim ipsi: partim contemptum paratura. (Sanæ rationis enim & æquitatis excessura limites delicta, absq; moderatione ubiq; integrè punienda sunt.) Contemptum conciliatura nescio quo lenitatis consilio, à bonis æquè ac malis Principibus fuerint neglecta. Cæsar inhibere maluit convitia, quàm vindicare. Augusti adeò apta ignoscendi indoles, ut non indignando quemq; esse qui de se malè loquatur, habuerit satis, ne quis malè facere possit. Tiberio visum in civitate liberâ, linguam mentemq; liberas esse debere. Neronem nihil patientius quàm maledicta & convitia hominum tulisse, cum primis notabile. Cæterorum non pertexam singula. At quæ in exitium Principis flexere, attendenda cum curâ censuerim. Quamvis accuratius cum dominationis jura tractantur.

Hæc de arcanis.

SOLI DEO GLORIA.

05 A 197

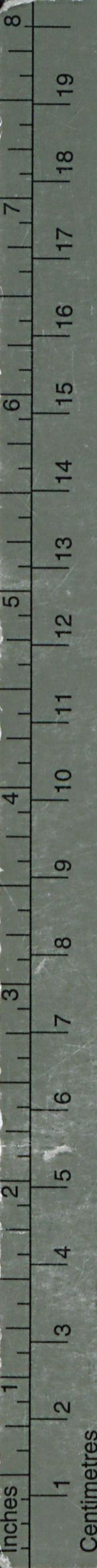
ULB Halle 3
004 206 924

WDM

B.I.G.

Farbkarte #13

92

POLITICA
QUÆDAM,
NCIPIS INDOLEM
NCIPATUS, TRA-
AMENTA

DE
ELE Straussen/
p. t. Decano

m proposita

Straussen.

tembris hor. antemerid.

GÆ,
I, Academ. Typogr.
LX.

